

Sygn. akt III CSK 285/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. Z.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje radcy prawnemu M. G. (Kancelaria Radcy Prawnego
w K.) od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę
1800 zł (tysiąc osiemset zł) z należnym podatkiem od towarów
i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej
z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku z dnia 21 maja 2013 r. Sądu Okręgowego w K. w sprawie o zapłatę.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skarżąca wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność, za którą przemawiają argumenty przytoczone w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącej, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna ona w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić wskazujące na to argumenty. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Twierdzenie skarżącej o oczywistej zasadności skargi nie spełnia przyjętych w orzecznictwie Sądu Najwyższego kryteriów „oczywistości”. Skarżąca ograniczyła się w istocie do powtórzenia uzasadnienia podstaw kasacyjnych, głównie kwestionujących ustalenia i ocenę dowodów, co jest w postępowaniu kasacyjnym – zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. – niedopuszczalne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, jedn. tekst: Dz.U. z 2013, poz. 490).

[aw]